

[Alfred Jensen.]

faktisk uden at kny de regler for vor udenrigshandel, der fastsættes i Paris og Washington.

Alt det er sket på et tidspunkt, da brede kredse i det danske folk er interesseret i, at Danmark fører en anden politik, at Danmark tager andre standpunkter, og det var ikke uden grund, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtrykte glæde over, at Parisaftalerne var blevet godkendt her i folketinget. Der var en sådan folkelig modstand imod disse aftaler, at man måske nok i visse partier kan have haft grund til at tvivle på, om man kunne holde sammen på sine styrker. Der var en sådan utilfredshed, og den gjaldt naturligvis hovedsagelig genrejsningen af den tyske militarisme, men utilfredsheden gjaldt også andre dele af den politik, regeringen havde ført på det udenrigske område. Jeg er overbevist om, at der er stor utilfredshed med godkendelsen af beslutningerne om atomvåben og også med afbrydelsen af handelsforhandlingerne med Sovjetunionen, som man ikke senere har genoptaget.

Det nuværende regeringsparti sikrede sig nogen goodwill ved at angribe den tidligere regering og især dens udenrigsminister for ja-sigeri overfor NATO. Når man betragter den nuværende regerings optræden i udenrigske anliggender, især indenfor NATO, er det vanskeligt at få øje på nogen speciel dansk optræden, endsiige noget „a we it“-standpunkt. For ikke at sige det for stærkt synes jeg, ja-sigeriet overfor NATO ikke har været mindre under den nuværende regering end under forgængeren. Men lige så vel som det under den forrige regering var nødvendigt at høre op med ja-sigeriet overfor NATO, således er det stadig påkrævet, at det standses. En selvstændig optræden i handelspolitisk henseende ville have sikret os en stor og fordelagtig handelsaftale med Sovjetunionen for indeværende år. En mere selvstændig optræden i miliære anliggender ville have betydet, at vi kunne have fået en betydeligt lavere tjenestetid, end vi har, og dermed også lavere udgifter til militæret. Det ville have lettet på det økonomiske tryk og have øget mulighederne for de sociale fremskridt, folket ønsker og med rette forventer efter den indsats, det har præsteret. Det er her, der skal sættes ind, så kan man

spare sig alle anslag mod folket. Ulemperne ved Atlantpolitikken træder stærkt frem, og det viser sig mere og mere klart, at Danmarks økonomiske forhold såvel som hensynet til fred og sikkerhed gør det nødvendigt, at landets politik lægges om. Danmark har intet godt at hente i et selskab, hvor det er monopolkapitalistiske kræfter i USA, der er toneangivende og bestemmende.

Der er i den seneste tid kommet flere eksempler på, at et land, der ønsker det, enten det er stort eller lille, kan stå udenfor Atlantpagten såvel som udenfor andre pagter. I flere år stod Indien, Schweiz og Sverige som de stærkeste udtryk herfor. Deres indsats og betydning, ikke mindst Indiens, for freden og fredsbestræbelserne er uomtvistelig. Nu er også Østrig kommet til. Det har gennem en statstraktat opnået fred og har givet tilsagn om, at det vil forblive neutralt og ikke give plads for fremmede militære baser på sit område. Denne løsning er ikke alene fordelagtig for det østrigske folk, den virker samtidig som et mønster for løsning af andre lantes problemer, og den svarer nøje til de ønsker, der er i det bredeste lag af det danske folk, og viser udvej for de vanskeligheder og risici, vi står overfor. Danmarks plads er ikke i Atlantblokken, men i de neutrale staters rækker. Selvom en sådan ændret udenrigspolitisk status ville forbedre landets økonomiske stilling og mindske dets risiko for at blive draget ind i en kommende krig, kan Danmark selvsagt ikke i sine fredsbestræbelser begrænse sig hertil. Danmark vil fortsat være interesseret i at sætte ind for at sikre freden i almindelighed. Sammen med fredselskende kræfter og lande må det ved en sådan politik fortsat sætte ind for kollektiv sikkerhed. Enhver mulighed og anledning må udnyttes til at understøtte og fremme bestræbelser for afspænding og nedrustning såvel udenfor som indenfor De Forenede Nationer.

Nødvendigheden af en sådan optræden sammen med fredskræfterne fremgår tydeligt, når man ser på spørgsmålet om anvendelsen af atom- og brintbomben. Disse våben er så frygtelige, at alle menneskevenlige kræfter må sættes ind på forbud mod anvendelse og fremstilling af dem såvel som på ødelæggelse af de allerede eksisterende bomber. Det er forkert at betragte disse våben som ligestillede med andre våben og at kæde